

CONTE

UN SOMNI

per Joan Oliver

(D'«Una tragèdia a Lil-liput»,
editada per *La Mirada* l'any
1978).

La matinada d'abans d'ahir vaig somniar que m'havia pervingut una corona. Em trobava al cap d'una monarquia -s'esqueia d'ésser electiva tot i que en els somnis no s'ha de mirar prim- d'uns vuit milions d'ànimes, si fa no fa. L'època que això s'esdevenia em va semblar, ja al primer cop d'ull, una mica reculada; em confirmà aquesta impressió el fet que pels carrers tothom anava a peu. Mig conscient que vivia en l'estat esvanívol dels somnis, el meu afany s'aplicà exclusivament a portar a cap, a tota pressa, una bella feta nacional que m'assegurés un capítol brillant en la història del país.

Els barbuts consellers, molt oficiosos, em posaren al corrent. Hi havia damunt la taula dues empreses per escollir.

L'una era la conquesta d'una gran illa habitada per gents salvatges sense llei ni Déu. Es nodrien de sorra que era la cosa més mengívola de què disposaven i, fet i fet, l'única riquesa natural de l'illa, on efectivament les dunes cobrien immenses extensions. Amb tal conquesta hom cercava la glòria d'abatre l'orgull d'unas feréstegues tribus fins llavors indomades malgrat diverses temptatives d'alguns dels meus antecessors; hom podria plantar, en cas d'èxit, la nostra bandera pentacolor a cada de tant en tant dels sorrals sense vedruna.

L'altra empresa venia a ésser una expedició comercial a un remot continent que ens obriria les portes de diversos mercats de gran capacitat adquisitiva i alliberaria, potser, la nació de l'arreladíssima misèria que de temps sofria a causa de la manca de treball -llavors vaig assabentar-me'n.

Tots els concellers m'insinuaven amb una insistència quasi femenina la conveniència de decantar-me cap a l'expedició mercantil amb la qual -deien i redeien- em guanyaria l'adoració dels meus súbdits i posaria el país en camí de la benestança. Un dels ministres, -l'únic sense pèl a la cara- gosà a dir: «Cal que el poble penqui. Si el poble no rasca, no endrapa i si no va tip, es torna guit.» L'entonació inverecunda i el lèxic infecte d'aquesta remarca em molestaren profundament. Així és que vaig cloure el consell amb unes paraules lleugerament autoritàries: «Prou! Deixeu-me sol: necessito reflexionar.»

Des d'aquell moment tot se'm féu més imprecís com si em trobés en plena boira baixa. No puc explicar el procés de les meves reflexions: només recordo que en vaig sortir decidit a emprendre la guerra contra l'illa dels salvatges. A mida que aquell món guanyava vaguetat, la meva consciència s'anava desvetllant i deseixint-se dels convencionalismes del somni. Però encara puc reconstruir la darrera escena.

Havent entrat novament la corrua dels consellers on jo em trobava, els vaig anunciar sense mirament el meu propòsit d'anar de dret a la conquesta de la Illa Sorrenca. S'alçà un murmur i les testes brandaren i alguna figura gesticulà amb violència dissimulada. El més vell conseller em demanà desoladament: «Oh rei, oblideu els vostres súbdits sense feina i sense pa? -Res d'això- vaig replicar alegrement-. Quan l'illa sia nostra hi haurà treball per qui en vulgui. -Quin treball?» preguntaren set o vuit ombres ensems. Llurs veus eren llavors remotíssimes i opaques.

Jo experimentava un progressiu alleujament. Em recobrava per moments. Em calgué fer un gran esforç per depositar la meva darrera contribució en un medi que gairebé ja m'era estrany. A la fi, amb un crit que el meu cambrer diu que va sentir des de darrera la porta on tustava, vaig fer: «Garbellar!»

San Bernabe